

En avskalad "Chess på svenska" skapad med kärlek

"CHESS PÅ SVENSKA" PÅ KRISTIANSTADS TEATER LÄMNAR EN DEL ATT ÖNSKA VAD GÄLLER LJUDET, MEN VÄGS UPP AV EN KOMPETENT ENSEMBLE.

På Kristianstads teater har "Chess på svenska" orkestre-rats om och kommit närmare publiken i en avskalad och realistisk variant av succémusikalen. Men ljudet lämnar en del att önska, tycker BLT:s Elin Thornberg.

Av [Elin Thornberg](#)

Chess på svenska på Kristianstads teater är något av en "dream come true" för arrangörerna. Underhållningspatrullen, som står bakom uppsättningen, ställde frågan om och om igen innan de äntligen fick tillstånd att sätta upp musikalen. Dock i en helt omorkestrerad variant för att passa en radikalt mindre orkester.

Det är ett modigt försök, eftersom ”Chess” är en musikkrävande musikal med många instrumentala partier och stämningsförstärkande musikslingsor. Visst går det att höra skillnaden, bland annat i avsaknaden av stråkar och något avkortade nummer. Men den mindre orkestern fixar ändå musikfonden på ett, på det stora hela, elegant sätt. Hade bara lokalen haft lite bättre akustik så hade den här uppsättningen varit en riktigt njutbar upplevelse, och inte bara en ok sådan.

Musiken dränker nämligen till och från den sjungna dialogen så pass mycket att det är svårt att höra texterna som sjungs, och rollinnehavarna får kämpa för att göra sig hörda. Värst blir det i körnumrena, där sången som annars är både snygg och stämningshöjande på alla sätt och vis, blir ett svårdefinierat mummel till musiken. Min misstanke är att lokalen inte riktigt har akustiken som krävs för att lyfta en musikal.

Är det värt att se den ändå? Ja, det tycker jag. Chess är ändå en musikal som håller hög musikalisk klass, och Underhållningspatrullen har hittat riktigt bra huvudrollsinnehavare samt en stark och entusiastisk ensemble. Starkast lyser Frida Modén Treichl i rollen som Florence, där hon lyckas porträttera karaktärens balanserande på gränsen till sammanbrott i både tal och gåshudsskapande sång. Jag kan bara gissa att hon kommer att dyka upp på fler och större scener framöver. Johan Wikström må kanske inte riktigt nå upp till sina företrädares (Tommy Körberg, Philip Jalmelid) klass, men är klart godkänd som den förtryckte och något stele Anatolij. Patrik Martinsson lyfter rollen som Freddie och briljerar särskilt i grälscenerna – och de är många.

Scenmässigt är musikalen snyggt koreograferad – med små medel. För den som minns den överdådiga uppsättningen av ”Chess på svenska” på Göteborgsoperan 2012, tar Kristianstads variant tillbaka musikalen till rötterna i allt från regi till koreografi och rekvisita. Troligen är det ett val från regissör Ola Hörling att inte krångla till det för mycket.

Här finns inga galna utspel, bara en kompetent framförd musikal med en grupp artister, och inte minst arrangörer, som verkligen vill ge sitt allra bästa.